

Μικρός Θεός

Ανίκητος. Μικρός Θεός.
Ταξιδευτής στη λήθη.
Πηγαينوφέρνεις τους θνητούς
σε χώρους σύνθετους κι απλούς
που γήινα και λογικά
απόμακροι είναι μύθοι.

Και ποιος μπορεί ν' αντισταθεί
σε σένα επί πολύ;
Πατρίδα σου το όνειρο
σε διαστάσεις άλλες
όπου ο χρόνος χάνεται
κι η λογική κοιμάται.

Θα 'θελα στην πατρίδα σου
να μείνω για πολύ.
Να ταξιδεύω μοναχός
στο σύμπαν ως μεσσίας
για εμπειρίες μέλλοντος
και γνώση της ουσίας.

Να μ' οδηγήσεις ως εκεί
στους άυλους τους δρόμους
που μόνο εσύ μπορείς,
ο ύπνος, ως μικρός Θεός
για να διαβάσω από κοντά
τους άγραφους τους νόμους.

Κι άλλοτε πάλι θα 'θελα
στα μυστικά να μπω
της ήρεμης ανάπαυσης.
Αυτής που εξοικειώνει
το νου μου με το θάνατο,
και σε γαλήνη τόση,
να δω πέρα απ' τα μάτια μου
τη γνήσια ομορφιά.

Το ποτάμι

Το ποτάμι που με πήρε
και με πήγε μακριά
είχε στη ροή του πνεύμα
και ψυχή και μοναξιά.
Φόβος και ανησυχία
δεν υπήρχαν πουθενά.
Τα τζιτζίκια κελαηδούσαν
στα καβάκια τα ψηλά,
που ήταν δίπλα στο ποτάμι
δεξιά κι αριστερά.

Κι είχε η σκέψη σταματήσει
κι είχε το μυαλό κενό.
Κι οι παλμοί των αισθημάτων
στης γαλήνης τον ρυθμό
λειτούργούσαν σαν φορείο
που 'χε μέσα ένα νεκρό.

Συ, που μπλέκεσαι σε δίχτυα,
–τι 'ναι αμαρτία, αλήθεια;–
χάνεσαι σε προφητείες
και παλεύεις στα τυφλά,
οριοθετείς τις σχέσεις
στης γραμμής τα στεγανά.

Ζήσε τώρα αυτό που ζω
που είναι το μυαλό νεκρό.
Ούτε σκέψεις, ούτε θέλω.
Νιώθω μόνο. Νιώθω αυτό.

Μπες κι εσύ μες στο ποτάμι
κι άσ' τα όλα στο κενό.
Ξέρει η φύση να διακρίνει.
Ας μας οδηγήσει εκείνη
όπου εκβάλλει ο ποταμός.
Θα 'ναι ίσως θάλασσα...
Ίσως να 'ναι και γκρεμός...